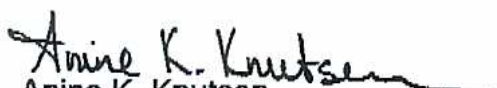


**BORGARTING LAGMANNSRETT****TELEFAKS****Dok 43****Til**
Advokat Morten Mørch**Telefaks**
22 54 70 15**Fra**
Borgarting lagmannsrett**Vår referanse**
05-149380ASI-BORG/02**Dato**
27.10.2006**Antall sider, denne inkludert**
11**Sendes også som brev**
Ja**Oversendelse av dom i sak:**
Erling Mikkelsen - Staten v/Barne- og familiedepartementet

Vedlagt følger lagmannsrettens dom av 26. oktober 2006 til orientering.

Med vennlig hilsen


Anine K. Knutsen
Konsulent

Denne telefaks med tilhørende dokumenter er KUN for den adressat som er angitt ovenfor. Hvis De ikke er rette mottaker av dokumentene, gjøres De oppmerksom på at enhver kopiering eller viderefremidling av opplysninger ikke er tillatt. Har De mottatt dokumentene ved en feiltakelse, bes De vennligst straks gi beskjed og returnere de mottatte dokumenter i posten.

Postadresse
Postboks 8017 Dep, 0630 Oslo
Kontoradresse
Keisersgt. 13, Oslo**Sentralbord**
21 55 80 00
Telefaks
21 55 80 38**Saksbehandler**
Monica Gran
Telefon
21 55 81 15**Bankgiro**
8276 01 01075
Ekspedisjonstid
0800-1545 (1500)**Organisasjonsnummer**
971524995
Internett/E-post
<http://domstol.no/borgarting>
borgadm@domstol.no

**BORGARTING LAGMANNSRETT****DOM**

Avsagt: 26.10.2006

Saksnr.: 05-149380ASI-BORG/02

Dommere:

Lagmann
Lagdommer
Lagdommer

Siri Berg Paulsen
Brit Seim Jahre
Håvard Holm

Ankende part

Erling Mikkelsen

Advokat Morten Mørch

Ankemotpart

Staten v/Barne- og
familiedepartementet

Siri K. Kristiansen

Saken gjelder krav om kompensasjon for verdifall og rentetap av tilbakebetalt barnebidrag, samt erstatning for annen økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge av uriktig idømt farskap.

Erling Mikkelsen ble ved Nordhordaland herredsretts dom av 1. november 1952 kjent som far til et pikebarn født 24. juli 1951. Mikkelsen har i alle år benektet farskapet, og da han i 2001 for første gang møtte sin juridiske datter, ble de to enige om å innlevere blodprøver for DNA-testing. Rettsmedisinsk institutt konkluderte med at DNA-analysen med så stor sannsynlighetsovervekt talte mot at Erling Mikkelsen skulle være far, at dette var å anse som utelukket. Erling Mikkelsen begjærte deretter farskapssaken gjenopptatt, og ved Nordhordaland tingretts dom av 10. mai 2002 ble han frifunnet for farskapet.

I brev av 24. mai 2002 krevde Erling Mikkelsen tilbakebetalt fra fylkestrygdekontoret barnebidrag for årene 1951 - 1969, og kravet ble i medhold av den tidligere § 62 (nå § 80) i barneloven etterkommet med et beløp på kr 16 980,-. Beløpet tilsvarte en nominell tilbakeføring av innbetalte bidrag, altså uten indeksregulering og renteberegning.

Ved stevning av 5. juli 2003 anla Erling Mikkelsen søksmål mot staten v/Barne- og familiedepartementet ved Oslo tingrett med krav om kompensasjon for verdifall samt renter, og dertil krevde han erstatning for ikke-økonomisk skade (oppreisning).

Staten v/Barne- og familiedepartementet tok til gjennmæle, og hovedforhandling i saken ble holdt 10. mai 2005.

Tingretten avsa 7. juli 2005 dom med slik domsslutning:

1. Staten v/Barne- og familiedepartementet frifinnes.
2. Erling Mikkelsen dømmes til innen 2 - to - uker fra forkynnelse av denne dom å betale saksomkostninger til Barne- og familiedepartementet med kr 19 650,- - kronernittentusensekshundreogfemti 00/100 -

Om det nærmere saksforhold vises til tingrettens dom og til lagmannsrettens bemerkninger nedenfor.

Erling Mikkelsen påanket dommen til Borgarting lagmannsrett, og har nedlagt slik påstand:

1. Staten ved Familie- og Barnedepartementet plikter å betale erstatning, utmålt etter rettens skjønn, for økonomisk og ikke-økonomisk tap som følge av feilaktig fastslått farskap for Erling Mikkelsen.
2. Staten ved Familie- og Barnedepartementet forpliktes til å betale kompensasjon, utmålt etter rettens skjønn, for verdifall i tilbakebetalt barnebidrag til Erling Mikkelsen.
3. Staten plikter å erstatte sakens omkostninger for tingretten innen to uker fra dommens forkynnelse med tillegg av alminnelig forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3, første ledd, første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.
4. Staten plikter å erstatte sakens omkostninger for lagmannsretten innen to uker fra dommens forkynnelse med tillegg av alminnelig forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3, første ledd, første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.

Staten v/Barne- og familiedepartementet har tatt til gjenmæle, og har nedlagt slik påstand:

1. Tingrettens dom stadfestes.
2. Staten v/Barne- og familiedepartementet tilkjennes sakens omkostninger for lagmannsretten med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.

Under saksforberedelsen for lagmannsretten ble det i medhold av tvistemålsloven § 98 besluttet deling av forhandlingene, slik at det nå kun er spørsmålet om ansvarsgrunnlag og kompensasjon for verdifall som skal behandles.

Ankeforhandling ble avholdt i Borgarting lagmannsretts hus 22. september 2006. Det ble ikke avgitt partsforklaring eller foretatt vitneavhør. Dokumentasjonen fremgår av rettsboken.

Erling Mikkelsen har for lagmannsretten sammenfatningsvis gjort gjeldende:

Staten plikter på objektivt grunnlag å betale Mikkelsen erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk tap for objektivt sett feilaktig idømt farskap.

Som prinsipielt ansvarsgrunnlag påberopes EMK artikkel 8, jf artikkel 41. Det vises særlig til EMDs avgjørelse av 24. november 2005 i saken Shofman mot Russland (heretter omtalt

som Shofman-dommen). Etter menneskerettsloven §§ 2 og 3 har EMK forrang i tilfelle motstrid med nasjonal lovgivning, jf også Rt. 2005 side 833.

Som subsidiært ansvarsgrunnlag påberopes ulovfestet objektivt ansvar etter norsk rett. Det må ses hen til utviklingen på andre, sammenlignbare rettsområder, hvor det legges stor vekt på rimelighetshensyn. Det vises til Rt. 1998 side 40, hvor det ut fra slike hensyn ble gitt erstatning til tidligere pasienter ved Reitgjerdet sykehus. Det vises videre til straffeprosesslovens regler om erstatning til den som har vært utsatt for uberettiget forfølgelse, som også bygger på rimelighetsbetraktninger.

Sterke reelle hensyn gjør seg gjeldende i forhold til de som uriktig er dømt til farskap, idet disse gjennomgående vil ha fått redusert sin livskvalitet. En reparasjonstankegang tilsier at det ytes erstatning. Slike uriktige dommer kan også anses som utslag av systemsvikt, hvor det ut fra en risikobetraktning er rimelig at det offentlige bærer byrden. De uriktig dømte fedre fremstår som tilfeldige ofre, som ut fra en rimelighetsbetraktning bør få kompensasjon. Det dreier seg også om en systematisk forskjellsbehandling, idet feil av denne art bare rammer menn.

Staten plikter å betale renter på tilbakebetalt barnebidrag, uhindret av barneloven § 80. Det er uvanlig at tap av denne karakter ikke kompenseres, og ordningen innebærer en diskriminering av fedre. Det må også legges vekt på at det i dette tilfellet dreier seg om en uvanlig lang tapsperiode. Det forhold at den nye barneloven § 80 ikke gjelder for alle, innebærer en urimelig forskjellsbehandling.

Kravet er ikke foreldet, hvilket støttes av Shofman-dommen. Krav av denne karakter befinner seg i erstatningsrettens yttergrense, og sterke reelle hensyn taler for full erstatning. Disse hensyn er de samme som ligger til grunn for andre rettsskapte eller legale objektive erstatningsgrunnlag.

EMK artikkel 8 utgjør et direkte erstatningsgrunnlag.

Staten v/Barne- og familiedepartementet har for lagmannsretten sammenfatningsvis gjort gjeldende:

Kravet om kompensasjon for verdifall og renter på tilbakebetalt barnebidrag reguleres av barneloven § 80, som fastslår at bare det nominelle beløp skal tilbakebetales. Dette fremgår klart av så vel ordlyden som bestemmelsens for- og etterarbeider.

Barneloven § 80 er nylig endret, slik at det skal gis kompensasjon for verdifall ved tilbakebetalinger som finner sted etter 1. januar 2007. Lovgiver gjorde det i denne forbindelse klart at det ikke var meningen, og heller ikke ønskelig, at slik kompensasjon

skulle gis dem som allerede hadde fått tilbakebetaling. Rene rimelighetsbetraktninger kan ikke tillegges særlig vekt når lovgiverviljen er så klar som her.

Staten er heller ikke ansvarlig for annet økonomisk tap som måtte foreligge, eller for menerstatning. Rettspraksis har ikke etablert et ulovfestet objektivt ansvar for uriktige dommer, heller ikke for uriktige farskapsdommer. Den foreliggende rettspraksis taler imot et slikt ansvar. De hensyn som bærer det ulovfestede objektive ansvar, tilsier heller ikke ansvar her. Lovgiver har nylig vurdert – men forkastet – et forslag om å innføre objektivt erstatningsansvar på dette området.

Kravet om oppreisning krever at det foreligger subjektivt klanderverdige forhold, noe Mikkelsen ikke engang pretenderer. Oppreisning er dessuten utelukket fordi dette er et personlig ansvar. Organansvaret for staten omfatter ikke feil begått ved underrettene. Forslag om objektivt og upersonlig oppreisningsansvar i slike tilfeller er også nylig vurdert – men forkastet – av lovgiver.

EMK artikkel 8, jf artikkel 41 og menneskerettighetsloven gir ikke grunnlag for de fremsatte krav. De krav som er fremsatt i saken, er under enhver omstendighet foreldet.

Lagmannsretten er kommet til samme resultat som tingretten, og skal bemerke:

Med hensyn til kravet om kompensasjon for verdifall og rentetap knyttet til det tilbakebetalte barnebidrag, tar lagmannsretten i likhet med tingretten utgangspunkt i bestemmelsen i barneloven § 80 (tidligere § 62).

Før lovendringen 7. april 2006 lød bestemmelsens første ledd første punktum:

Vert nokon som har betalt pålagt eller avtala fostringstilskot til eit barn, seinare friteken for farskapen til barnet, kan han krevje same sum betalt attende frå folketrygda.

Etter sin ordlyd bygger bestemmelsen på et nominalistisk prinsipp, og det fremgår klart av forarbeidene at den skal forstås slik. I NOU 1977: 35 side 98 første spalte heter det:

Når man ser bort fra slike tilfelle, foreslår utvalget at folketrygden gir full tilbakesøkning (med det nominelle beløp uten tillegg av renter).

Etter lovendringen 7. april 2006, som trer i kraft 1. januar 2007, skal det foretas en indeksregulering av bidragsbeløpet ut fra konsumprisindeksen fra Statistisk sentralbyrå, med noen modifikasjoner som det ikke er grunn til å gå nærmere inn på her. I Ot.prp. nr. 103 (2004-2005) side 58 heter det i kommentarene til § 80:

Etter nåværende første ledd tilbakebetales betalt barnebidrag med samme sum som innbetalt, dvs. uten kompensasjon for fallet i pengeverdien. Tilføyelsen av et nytt andre punktum innebærer en endring av gjeldende rett ved at det innføres en verdisikring av tilbakebetalte bidragsbeløp.

Det fremgår av Innst. O. nr. 35 (2005-2006) side 18 – 19 at Fremskrittspartiets medlemmer i familie- og kulturkomiteen foreslo at fedre som hadde fått bidragsbeløpet tilbakebetalt før den nye loven trådte i kraft, også skulle omfattes av indeksreguleringen. Da forslaget ikke fikk tilslutning i komiteen, fremmet disse medlemmer et forslag om å be Regjeringen vurdere om ordningen med billighetserstatning skal utvides til å gjelde feildømte fedre.

Lagmannsretten anser det etter dette på det rene at barneloven § 80 forut for lovendringen 7. april 2006 ikke ga grunnlag for krav om kompensasjon for verditap eller renter, og at bestemmelsen slik den nå lyder ikke omfatter fedre som har fått det nominelle bidragsbeløp tilbakebetalt før lovendringen trer i kraft.

Spørsmålet er så hvorvidt barneloven § 80 er til hinder for at det på annet grunnlag kan kreves slik kompensasjon. Ved denne vurdering tar lagmannsretten utgangspunkt i bestemmelsens legislative grunnlag.

Det fremgår av forarbeidene at ordningen har to hovedformål; dels gi feildømte fedre et sikkert krav på kompensasjon mot staten, og dels avskjære tilbakesøkningskrav mot andre.

I NOU 1977: 35 side 97 – 98 heter det:

Hensynet til den som har betalt med urette, taler mot å avskjære ethvert tilbakesøkningskrav, selv om oppgjørsbetraktninger og klanderverdig passivitet etter omstendighetene helt eller delvis kan tilsi at tilbakesøkning ikke skjer. Men hvor en mann med urette er dømt som far, vil nok folk flest anse det urimelig om han ikke får tilbake de betalte beløp.

Utvalget foreslår på denne bakgrunn at den som er fritatt for farskapet, skal kunne kreve tilbake betalte bidrag fra folketrygden. Som nevnt kan folketrygden ha oppnådd en besparelse ved at barnet har fått bidrag fra den urette far istedenfor bidragsforskudd. Videre er det etter utvalgets mening et tungtveiende argument at konflikten som regel skyldes en uriktig domstolsavgjørelse om farskapet. Utvalget mener det er rimeligere at det tap som dette fører med seg, utlignes på fellesskapet gjennom dekning av folketrygden, enn at det belastes noen av dem som er parter i saken.

... ..

Når urette fars interesser på denne måten blir rimelig ivaretatt ved tilbakesøkningskrav mot folketrygden, bør man til gjengjeld avskjære tilbakesøkningskrav mot barnet selv, moren eller den som virkelig er faren. Bare i svikstilfelle bør det være rom for tilbakesøkning overfor disse, men da på erstatningsrettslig grunnlag.

Det bemerkes at det lovhjemlede tilbakesøkningskrav mot folketrygden omfatter både bidrag som har sitt utgangspunkt i dom i farskapssak og i farskapserkjennelse. I de sistnevnte tilfelle kan det vanskelig tenkes overhodet å oppstå ansvar for staten på erstatningsrettslig grunnlag, og det fremstår som klart at lovgiver ikke har basert reglene på at staten etter gjeldende rett kunne gjøres ansvarlig for denne type krav. Det er således etter

lagmannsrettens syn ikke holdepunkter for at bestemmelsen har hatt som siktemål å begrense et ansvar staten ellers ville hatt overfor feildømte fedre på erstatningsrettslig grunnlag. I hvor stor utstrekning bestemmelsen hindrer krav mot andre på erstatningsrettslig grunnlag er det i denne saken ikke nødvendig for retten å ta stilling til.

Dersom staten, forut for innføringen av barneloven § 80 (den gang § 62), kunne holdes ansvarlig for barnebidrag innbetalt som følge av en uriktig farskapsdom ut fra ulovfestede regler om objektivt ansvar, vil spørsmålet bli om bestemmelsen avskjærer krav om dekning av verdifall og renter på det tilbakebetalte bidragsbeløp. Lagmannsretten anser det imidlertid klart at staten ikke kan – og heller ikke forut for innføringen av bestemmelsen kunne – holdes ansvarlig på ulovfestet objektivt grunnlag, jf også drøftelsen nedenfor, og spørsmålet blir således av rent hypotetisk karakter.

Det konkluderes etter dette med at barneloven § 80 uttømmende regulerer statens ansvar for så vidt gjelder barnebidrag innbetalt på grunnlag av en objektivt uriktig farskapsdom, og at Mikkelsen således ikke har krav på renter eller annen kompensasjon for verdifall på det tilbakebetalte bidragsbeløp.

Når det gjelder spørsmålet om ansvar for staten for annen skade enn tappt pengeverdi og renter på innbetalt bidrag som følge av en uriktig farskapsdom, har Mikkelsen ikke påberopt subjektivt klanderverdige forhold knyttet til farskapsdommen. Ansvar for slik annen skade må derfor i tilfelle bygges på et ulovfestet objektivt erstatningsansvar for staten for den uriktige farskapsdom.

Det er etter gjeldende rett ikke etablert et objektivt erstatningsansvar for staten for tap som oppstår som følge av en uriktig dom, verken generelt eller for farskapsaker spesielt. Lagmannsretten kan heller ikke se at de hensyn som bærer et ulovfestet objektivt ansvar tilsier at slikt ansvar bør etableres på dette området. Det generelle utgangspunkt for vurdering av objektivt ansvar er hvorvidt den aktivitet eller virksomhet som utløser skaden innebærer en stadig og ekstraordinær risiko. En slik karakteristikk er etter lagmannsrettens syn lite treffende for domstolenes ordinære virksomhet, selv om de avgjørelser som treffes, kan innebære store konsekvenser for partene.

Lagmannsretten kan heller ikke se at det foreligger avgjørelser hvor staten ellers er ilagt erstatningsansvar på objektivt grunnlag, som taler for at dette bør gjelde i forhold til uriktige dommer. Det vises blant annet til avgjørelsen i Rt. 1987-1495 (Reitgjerdedom II), hvor det heter på side 1507:

Tvangsmessig tilbakeholdelse i psykiatrisk sykehus er et særdeles vidtgående inngrep i den enkeltes mest vesentlige rettsgoder. Etter min mening må iallfall utgangspunktet og hovedregelen være at når et slikt inngrep blir iverksatt uten at lovens vilkår forelå, må det medføre et objektivt erstatningsansvar overfor den som ble utsatt for inngrepet.

I avgjørelsen i Rt. 2005-416, som gjelder tilbakekall av advokatbevilling, heter det i avsnitt 65:

Jeg finner det unødvendig å ta et generelt standpunkt til vilkårene for ansvar i tilfeller der et statlig organ har grepet feil i forståelsen av de reglene organet forvalter, med den konsekvens at det er truffet et ugyldig vedtak. Nærværende sak dreier seg om en uhjemlet myndighetsutøvelse som fratok A hans mulighet for å utøve sitt yrke, og der avslaget – som tidligere nevnt – hadde et pønalt preg. I et slikt tilfelle mener jeg at staten må ha et objektivt ansvar, selv om det også er riktig – som fremhevet av staten – at det dreier seg om et vedtak som staten ikke har truffet i egen interesse.

Ingen av de karakteristika som er fremhevet som grunnlag for et objektivt ansvar for staten i de nevnte avgjørelser, kan ses å ha noen overføringsverdi til problemstillingen i nærværende sak, og avgjørelsene taler etter lagmannsrettens syn klart imot slikt ansvar i forhold til objektivt uriktige dommer.

Rimelighetshensyn alene er ikke tilstrekkelig til å begrunne objektivt ansvar, og lagmannsretten finner ikke grunn til å gå nærmere inn på hvorvidt det i farskapssaker gjør seg gjeldende særlige hensyn av denne karakter.

Det bemerkes avslutningsvis at den typiske og mest nærliggende økonomiske konsekvens av en uriktig farskapsdom vil være barnebidraget, hvor statens ansvar er regulert i barneloven § 80.

Mikkelsen kan etter dette ikke kreve kompensasjon fra staten for eventuell annen økonomisk skade, basert på et ulovfestet objektivt erstatningsansvar.

Når det gjelder erstatning for ikke-økonomisk skade, nøyer lagmannsretten seg med å bemerke at krav om oppreisning etter skadeserstatningsloven § 3-5 forutsetter kvalifisert subjektiv skyld hos den ansvarlige, hvilket ikke er påstått og åpenbart ikke foreligger i nærværende sak. Noe ansvarsgrunnlag for et eventuelt oppreisningskrav foreligger således ikke.

Når det gjelder forholdet til EMK, finner lagmannsretten det klart at det ikke foreligger noen krenkelse av artikkel 8 i forhold til Mikkelsen.

Shofman-dommen – som Mikkelsen særlig har henvist til – omhandler adgangen til å få prøvet spørsmålet om farskap for domstolene etter russisk lovgivning, nærmere bestemt fristene for å begjære slik prøving. I avgjørelsen fra EMD heter det i avsnitt 45:

The Court considers that the fact that the applicant was prevented from disclaiming paternity because he did not discover that he might not be the father until more than a year after he learnt of the registration of the birth was not proportionate to the legitimate aims pursued. It follows that a fair balance has not been struck between the general interest of the protection of legal certainty of family

relationships and the applicant's right to have the legal presumption of his paternity reviewed in the light of the biological evidence.

På grunnlag av det siterte fant EMD at det forelå brudd på EMK artikkel 8.

Lagmannsretten kan ikke se at avgjørelsen er relevant for de spørsmål nærværende sak gjelder. Mikkelsen har fått prøvet farskapsspørsmålet for domstolene og blitt fritatt for dette. Han har videre fått tilbakebetalt det innbetalte barnebidrag etter dagjeldende norske regler. Spørsmålet om hvilke krav den som uriktig er dømt som far, kan fremme overfor staten, er ikke berørt i avgjørelsen.

For øvrig kan den norske rettstilstand på området, slik det er redegjort for ovenfor, ikke ses å være i strid med Mikkelsens rett til respekt for sitt privatliv og sitt familieliv, jf EMK artikkel 8 nr 1. Det foreligger etter lagmannsrettens syn ikke noen form for inngrep i Mikkelsens rettigheter som det er grunnlag for å undergi en nærmere drøftelse i forhold til artikkel 8 nr 2.

Det er etter dette ikke nødvendig for lagmannsretten å gå inn på spørsmålet om brudd på EMK artikkel 8 kunne gi grunnlag for de fremsatte krav, og på spørsmålet om foreldelse.

Tingrettens dom blir derved å stadfeste, idet lagmannsretten også er enig i tingrettens omkostningsavgjørelse.

Anken har vært forgjeves og Mikkelsen skal etter hovedregelen i tvistemålsloven § 180 første ledd erstatte statens omkostninger for lagmannsretten. Det finnes ikke grunn til å anvende unntaksregelen.

Advokat Kristiansen har fremlagt omkostningsoppgave på i alt kr 21.100,-, hvorav kr 20.000,- utgjør salær. Omkostningene anses nødvendige og oppgaven legges til grunn.

Dommen er enstemmig.

Domsslutning:

1. Tingrettens dom stadfestes.
2. I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Erling Mikkelsen innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom til staten v/Barne- og familiedepartementet 21 100 – tjueentusenetthundre – kroner, med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra forfall til betaling skjer.

Siri Berg Paulsen

Brit Seim Jahre

Håvard Holm

Bekreftes for

førstelagmannen:

Anne K. Knutsen



HP LaserJet 4100 MFP



ADVOKATFIRMAET MØRCH AS
004722547015
10/27/2005 10:25

Fax Call Report

Job	Date/Time	Type	Identification	Duration	Pages	Result
810	10/27 10:19	Receive		03'55	11	OK

27-10-06 11:17 Fra-BORGARTING LAGMANSRETT +47 21558119 T-367 S.001/011 F-123



BORGARTING LAGMANSRETT

TELEFAKS

Dok 43

Til
Advokat Morten Mørch

Telefaks
22 54 70 15

Fra
Borgarting lagmannsrett

Vår referanse
05-149380ASI-BORG/02

Dato
27.10.2006

Antall sider, denne inkludert
11

Sendes også som brev
Ja

Oversendelse av dom i sak:

Erling Mikkelsen - Staten v/Barne- og familiedepartementet

Vedlagt følger lagmannsrettens dom av 26. oktober 2006 til orientering.

Med vennlig hilsen

Anine K. Knutsen
Konsulent

Denne telefaks med tilhørende dokumenter er KUN for den adresse som er angitt ovenfor. Hvis De ikke er rette mottaker av dokumentene, sjøns De oppmerksom på at enhver kopiering eller viderefremstilling av opplysninger ikke er tillatt. Har De mottatt dokumentene ved en feilaktig, bes De vennligst straks gi beskjed og returnere de mottatte dokumenter i posten.

Postadresse
Postboks 0017 Dep. 0000 Oslo
Kontoradresse
Kjellerstr. 13, Oslo

Sentralbord
21 55 80 00
Telefaks
21 55 80 38

Saksbehandler
Mortica Øien
Telefon
21 55 81 15

Bankgiro
8276 01 01078
Ekspedisjonsid
0800-1545 (1500)

Organisasjonsnummer
977524995
Informative-post
http://dommer.no/borgarting
borgd@dommer.no